

Barbro Blomberg:

Ett steg framåt och två steg bakåt

Bara låt det flöda, låt orden komma. Skriv på, skriv på, skriv ut, sätt in i pärm, ställ undan, låt stå ett år och ta fram. Redigera. Det är inte min melodi. Skriv, skriv om, gå tillbaka, lägg till, förbättra. Skriv nytt. Gå tillbaka igen. Peta.

Och så håller det på. Varför? För att dra ned på tempot. Det är som om det sitter i kroppen, jag kan inte lugna ned mig. Snabbt och effektivt rinner raderna fram över skärmen. Jag behöver bromsmedicin! Jag måste lära mig att vila i stunden, i berättelsen, i scenen, låta skeenden dra ut på tiden.

Denna eviga cirkelrörelse bakåt, hur ska jag komma undan den? Jag ver ju inte om det blir bättre. Skulle jag kunna angripa skrivandet på ett annat sätt, hitta en annan metod?

Dra ett djupt andetag, vara stilla, iaktta ett löv som sakta virvlar upp utanför fönstret, bussen som stannar och släpper av passagerare, måsen som seglar mot den gråvita himlen. Vara i stunden, vila i den, känna in den.

Jag har valt att ofta sitta på tysta avdelningen på Orkanens bibliotek och skriva. Tycker om att känna att vi är ett kollektiv, att vi är ett slags löst sammansatt arbetslag som knattrar på våra datorer. Jag arbetar.

Det brukar fungera bra, jag hamnar lätt i ett slags flow, inte alltid medveten om vart texten ska ta vägen. Det rinner på rätt så bra.

Och jag har glömt mina föresatser, jag svävar ut i rummet, jag är någon annanstans och landar inte förrän någon hostar kraftigt. Eller då jag kommit till en punkt där jag inte vet hur jag ska fortsätta. Texten rinner på av sig själv, det händer saker som jag knappt hinner skriva ned, något som jag inte hade en aning om. Nya personer gör entré, var kom de ifrån? De var ju inte planerade. Och så går det undan. Inne i mitt huvud vevar biografmaskinisten fram scen efter scen. Resultatet är ett skelett, en slags skiss till handling. Där finns passager med detaljer, dialoger, stämningar, färger, lukter. Men mycket är skissartat och kräver kött och blod. Jag har filmen inne i mitt huvud, men får läsaren

den?

Och så går jag tillbaka, fyller i, förbättrar, tvistar till, gestaltar, ändrar i dialogen. Ibland får jag en känsla av att jag står och stampar på samma fläck. Arbetar om och arbetar om. Blir det bättre eller sämre, är jag som målaren som målar sönder sin tavla, där resultatet blir svart när alla färglager läggs på varandra?

Jag har en loggbok där jag för in tankar. Idéer. Funderingar. Iakttagelser. Då och då går jag tillbaka i dessa sidor för att försöka finna något jag förträngt, missat, tappat bort. De storstilade tankarna som jag nu så mödosamt ska försöka omsätta i en text. Jag har en bild i huvudet, en känsla, men hur ska jag förmedla den? Hur ska den gestaltas? Jag leker med pappersdockor, sätter på dem olika kläder, placerar dem i olika roller, de pratar, men så upptäcker jag att det är inte trovärdigt. Jag skriver om repliker, placerar mina karaktärer i andra rum, låter de gå långsamt istället för att springa, titta istället för att pladdra på. Ibland dör de för att sedan återuppstå igen.

Under skrivandets gång har jag ofta en tanke som kommer tillbaka - jag skriver så här nu, sedan ska jag fara iväg någonstans, bara jag, mitt manus och min dator och så ska jag börja från början och skriva om alltihop, i en enda lång massa med ett språk som flyter genom hela verket och som ska vara min röst. Det värsta är att jag kommer aldrig iväg. Helt enkelt för att jag inte kommit på vart jag ska åka. Ett välkänt, harmoniskt resmål där jag kan känna mig hemma, hel och inspirerad. Inte tvingad att jaga iväg för att turista, utan helt enkelt för att bara komma till ro för att ta itu med mitt projekt. Aldrig i livet ett ödetorp, skulle bli allt för ångestfyllt i ensamheten. Nej, hellre en plats med tempo, människor runt omkring, ett bra café där man kan ta en kopp kaffe, prata lite med någon. Inte för varmt, inte för kallt, inte för exotiskt. En lagom trivsamt plats som en kuliss i bakgrunden. Jag har häckat på bibliotek och skrivit. Det är billigt. Men jag skulle vilja utmana mig själv att ta mina projekt på nya äventyr, försöka hitta ett nytt sätt att skriva på. Att få vara i lugn och ro, få vara i tanken och förhoppningsvis få ned dessa ord. Inte som detta flackiga, okoncentrerade skrivande. Att få vara här och nu. Fast på ett annat ställe. Att få gå två steg framåt och ett bakåt. Då vinner jag terräng.